

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от АНТ. М. Г., ЕГН *****, с адрес в с.П, ул.“Г С“ №, чрез адв.Д. Д. от БЛАК, против наказателно постановление №21-4332-013542/02.07.2021 г., издадено от началник Група към СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП са наложени кумулативно две административно наказания: глоба в размер на 300 лева и лишаване от право за срок от 6 месеца, за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва компетентността на актосъставителя да съставя АУАН, съответно на наказващия орган да издава НП за описаното нарушение, поради липса на надлежно упълномощаване на актосъставителя, съответно липса на законови правомощия на наказващият орган.

Навежда доводи, че не е налице извършено нарушение от жалбоподателя. Сочи, че наказващият орган не е доказал по категоричен начин извършването на вмененото нарушение, което е в негова тежест, като освен това, наказващият орган е наложил административно наказание над минимума, а изложените мотиви за това са бланкетни и неподкрепени с доказателства. Визира допуснато съществено процесуално нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващо се в липса на представени доказателства, от които да се направи несъмнен извод, че жалбоподателят е извършил твърдяното нарушение, което прави процесното НП незаконосъобразно, поради нарушение на материалния и процесуалния закон, и се иска неговата отмяна.

Жалбоподателят, надлежно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В допълнително представена молба от жалбоподателя, чрез надлежно упълномощения му процесуален представител – адв.Д. Д. от БЛАК, навежда доводи, че срещу жалбоподателят няма съставен и връчен АУАН по реда на чл.43 от ЗАНН, такъв не е посочен и в процесното НП, в противоречие с въведеното правило в разпоредбата на чл.36, ал.1 от ЗАНН, че административно-наказателното производство се образува със съставяне на АУАН. В тази връзка счита, че настоящият случай не попада в хипотезите на чл.36, ал.2 и чл.37 от ЗАНН, при които не се съставя АУАН, поради което при издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, съставляващо основание за отмяната му, като незаконосъобразно.

Прави възражение за изтекла давност по чл.34 от ЗАНН за образуване на административно-наказателното производство. Сочи, че в настоящия случай са изтекли три месеца от откриване на нарушителя, който следва да се счита за открит на 13.03.2020 г. – датата на извършената проверка от органите на МВР, и една година от извършване на нарушението, която е изтекла на 13.03.2021 г. Сочи, че в процесното НП няма данни за издаден и връчен АУАН, поради което такъв не е издаден в предвидените в чл.34, ал.1 от ЗАНН срокове и образуваното административно-наказателно производство срещу

жалбоподателя следва да бъде прекратено.

Моли съда на посочените основания да отмени процесното НП, като незаконосъобразно издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Претендира направените деловодни разноски пред настоящата инстанция и представя списък на разноските по чл.80 от ГПК, пълномощно и договор за правна защита и съдействие.

Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответната страна по жалбата юрисконсултско, съответно – адвокатско възнаграждение.

Ответната страна по жалбата: ОПП-СДВР, надлежно призована, не се представлява в съдебно заседание. Не взема становище по наведените възражения в жалбата и по същество на делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва наказателното постановление. Доколкото не са налице представени доказателства за датата на връчване на процесното НП лично на жалбоподателя, срокът за обжалване следва да се отчете в негова полза. Предвид горното, съдът намира, че процесното НП е връчено в законоустановения срок за обжалване и жалбата се явява процесуално допустима, а като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя е образувано с издаване на процесното НП от началник Група при СДВР-ОПП-СДВР, на основание Постановление на СРП за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство №324/2021 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. №3566/2021 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл.345, ал.1 от НК, за това, че:

На 13.03.2021 г., около 10:05 часа, в гр.София, на ул.“Х И, с посока на движение от бул.“Черни връх“ към ул.“Луи Айер“, управлява лек автомобил „Л Р“, с рег.№, като при извършена проверка се установило, че предната и задната регистрационна табела на автомобила били написани с различен шрифт на буквите и цифрите от стандартния за регистрационните табели.

Наказващият орган посочил като виновно нарушена от жалбоподателя, в качеството му на правоспособен водач на МПС, разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

На основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, наказващият орган наложил на жалбоподателя кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Основанието послужило за издаване на обжалваното НП е Постановление на СРП от 03.06.2021 г., с което на основание чл.243, ал.1, т.1, ал.2 и ал.3, във вр. с чл.24, ал.1, т.1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №324/2021 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. №3566/2021 г. по описа на СРП и е постановено изпращане на препис от постановлението, ведно с делото, на началник на 04 РУ-СДВР, с оглед преценка на условията за търсене на административнонаказателна отговорност на АНТ. М. Г..

С посочения по-горе прокурорски акт е прието от фактическа страна, че на 13.03.2020 г., около 10:05 часа, в гр.София, на ул.“Хенрик Ибсен“, свидетелите В Р В. и З Н Х – полицейски служители при СДВР, спрели за проверка лек автомобил „Л Р Р“, с рег.№, управляван от АНТ. М. Г., който се движел с посока на движение от бул.“Черни връх“ към ул.“Луи Айер“. Свидетелите В. и Х визуално се усъмнили в истинността на поставената задна регистрационна табела на автомобила. При извършена проверка било установено, че предната и задната регистрационна табела, поставени на определените за това места, били написани с различен шрифт на буквите и цифрите от стандартния за регистрационни табели. Водачът на автомобила АНТ. М. Г. заявил на полицейските служители, че оригиналните регистрационни табели на автомобила му били изтъркани и избледнели, поради което си поръчал регистрационни табели от Република Турция.

В цитираното постановление, прокурорът посочил, че съгласно назначената и изготвена в хода на разследването техническа експертиза, представените за изследване 2 бр. регистрационни табели с видими знаци , били неистински.

Въз основа на така установената фактическа обстановка от събраните по делото доказателства, представителят на СРП приел, че е осъществен състава на престъплението по чл.345, ал.1 от НК, тъй като АНТ. М. Г. е знаел, че регистрационните табели са неистински, но в случая е налице чл.9, ал.2 от НК, доколкото макар и формално извършеното да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление по чл.345, ал.1 от НК, неговата обществена опасност е явно незначителна, поради което същото не е противоправно.

Наред с изложените доводи за наличие на предпоставките за приложението на чл.9, ал.2 от НК, представителят на прокуратурата приел, че деянието не съставлява престъпление, а е налице административно нарушение по ЗДвП, свързано с ползването на регистрационни табели, неиздадени по установения за това ред от съответния компетентен орган. В тази връзка преценил, че препис от постановлението, ведно с делото, следва

да се изпрати на началника на ОПП-СДВР, с оглед правомощията му, свързани с търсене на административно-наказателна отговорност.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от приобщените по делото гласни доказателства – показанията на разпитания свидетел В. Анг. В.; от приобщените по делото писмени доказателства, а именно: процесното НП в оригинал; Постановление на СРП от 03.06.2021 г. за прекратяване на наказателното производство; материалите по досъдебно производство №324/2021 г. по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. №3566/2021 г. по описа на СРП; справка картон на водач АНТ. М. Г.; Заповед №8121з-13140/28.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, ведно с Акт за встъпване в длъжност на заемащия длъжността началник Група СДВР, ОПП-СДВР; Заповед №8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от правна страна:

Съдът констатира, че още в началната си фаза административно-наказателната процедура е проведена при съществено процесуално нарушение на процесуалния и материални закон, свързано с превратното им тълкуване. При така описаната фактология, извлечена от събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира, че оплакванията в жалбата са изцяло основателни.

С процесното НП на жалбоподателя е вменено нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в управление на МПС, с поставени на определените за това места два броя регистрационни табели, които са написани с различен шрифт на буквите и цифрите, различен от стандартния за регистрационни табели.

Съгласно разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Очевидно, настоящия случай не осъществява състав на административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, доколкото няма данни процесното МПС, управлявано от жалбоподателя да не е било регистрирано по надлежния ред, нито да не е било без регистрационни табели, поставени на определените за това места. Съгласно направеното словесно описание на нарушението в процесното НП, управляваното от жалбоподателя МПС е имало поставени регистрационни табели на определените за това места, но те са били написани с различен шрифт на буквите и цифрите от стандартния за регистрационните табели. Така се е стигнало до пълна липса на описано изпълнително деяние, осъществяващо признаците на нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП, като вместо него са описани признаците на престъплението по чл.345, ал.1, пр.2 от НК, изпълнителното деяние на което се изразява в служене с табела с регистрационен номер, неиздадена от съответните органи, или както е

отразено в постановеният прокурорски акт – с неистински регистрационни табели.

Престъплението по чл.345, пр.2 от НК, за което наказателното производство по образуваното досъдебно производство е прекратено на основание чл.9, ал.2 от НК, и вмененото на жалбоподателя административно нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП, предмет на разглеждане в настоящото производство, не осъществяват една и съща деятелност. Съгласно разпоредбата на чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП е предвидено кумулативно налагане на две административни наказания на водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. По-ниски по размер наказания за водача, са предвидени в разпоредбата на чл.175, ал.1, т.1 от ЗДвП, за нарушение, изразяващо се в управление на МПС, на което табелите с регистрационен номер не са поставени на определените за това места.

От правния анализ на посочените разпоредби следва извод, че в ЗДвП няма правна норма, което да визираща случаите на „служене с неистински регистрационни табели“, при управление на МПС, какъвто очевидно е настоящия. Деянието, изразяващо се в управление на МПС, с поставени на определените за това места регистрационни табели, които не са истински, е възведено от законодателя като престъпление, а не като административно нарушение. Разликата между тях, обаче, не се изразява в преценката за по-ниска степен на обществена опасност, при предвидени еднакви състави на административно нарушение и на престъпление, в какъвто смисъл са изведените правни изводи в постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и изпращане на преписката, с оглед преценка за ангажиране на административно-наказателна отговорност на водача. Това е така, тъй като престъплението по чл.345 от НК няма аналог на състав на административно нарушение, уреден в ЗДвП.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че изначално не е била налице хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, а именно: за образуване на административно-наказателно производство, без приложен АУАН, на основание прекратено наказателно производство с цитираното постановление на СРП. Но тъй като не става въпрос за една и съща деятелност, наказващият орган не е разполагал, нито с материална, нито с териториална компетентност, да издаде процесното НП, с което да ангажира административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за вменено престъпно деяние, позовавайки се на прекратеното наказателно производство с постановлението на СРП, в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН. С оглед на горното, направените възражения от процесуалния представител на жалбоподателя, че административно-наказателното производство не е започнало със съставяне на АУАН, в нарушение на чл.36, ал.1 от ЗАНН, както и възражението за изтекла погасителна давност по чл.34, ал.1 от ЗАНН за образуване на такова производство, доколкото въобще не е съставен и връчен

АУАН на жалбоподателя по реда на чл.43 от ЗАНН, като основания за опорочаване на цялото производство, налагащи отмяна на издаденото НП, се явяват напълно основателни.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно, ведно с произтичащите от това законни последици.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН /изм. ДВ, бр.109, в сила от 23.12.2021 г., приложима на основание чл.87 от ЗАНН/, страните имат право на разноски. С оглед изхода на делото, право на разноски има жалбоподателя. Същият е направил изрично искане в този смисъл в допълнително представената молба, ведно със списък на разноските, съгласно който се претендира заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева. Ангажирани са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство в размер на 300 лева по банков път до 20.08.2021 г., съгласно договор за правна защита и съдействие и пълномощно. Съдът намира, че претенцията на жалбоподателя е основателна и следва да бъде уважена в пълен размер. Разноските следва да бъдат възложени за заплащане от Столична дирекция на вътрешните работи, със седалище гр.София.

Водим от горните мотиви, съдът